

- ROZETTE (*lacht*). Zal je zien, vandaag is ie niet te vroeg. Als ie op tijd is, duurt 'et nog . . . (*ze bestudeert de klok*) dan duurt het nog tien minuten.
- JAKOB. Hoe kan je nou zoo stom rekenen? Kijk nou — 't is zeven minuten voor vier en om drie uur negen en vijftig is de tijd. Dat is bij mij . . . zes minuten en zes minuten is niks. (*Hij staat op*).
- ROZETTE. Blijf nou hier. Je hoort 'em vanzelf bellen.
- JAKOB. Om mijn kuchie? Ik zal je salmiak met anijsspiritus wel gaan slikken, wees maar stil.
- ROZETTE. Ik zal achter water opzetten voor de koffie. (*Rozette af*).
- JAKOB (*gaat naar het ganoekoh-ijzer, voelt aan de kaarsen of ze goed stevig zitten en zet een enkele beter in de houder*).
- ROZETTE (*komt terug*).
- JAKOB. Die éene dag ganneke, die doet me nou toch zoo'n plezier. Dat 'et vandaag nou nog net de laatste dag is.
- ROZETTE (*glimlacht en knikt hem begrijpend toe. Even stilte. Dan hoort men op kleine afstand op straat een bel luiden*).
- JAKOB (*schrikt*). Sette, de tram! De tram! Zie je nou wel? 'k Heb 'et gevoeld, dat ie vroeg zou wezen! (*hij holt de deur uit*).
- ROZETTE (*gaat naar de kamerdeur en blijft vol blijdschap wachtend op de drempel staan. Dadelijk daarop hoort men stemmen in de gang en even later ziet men Mozes Cohen verschijnen*).

Vierde Tooneel.

JAKOB, ROZETTE, MOZES.

- MOZES (een jonge man met welverzorgd uiterlijk. Donker, doch niet bepaald een geprononceerd joodsch type. Hij spreekt correct, zelfs min of meer afgemeten, zooals dat vaak aan onderwijzers eigen is. Hij gedraagt zich dikwijls zoo, alsof hij bang is geen „heer” te schijnen als hij anders zou doen. Hij is wel hartelijk tegen zijn ouders, doch tegelijkertijd wat onwennig. Hij is blijkbaar trotsch op zijn kennis, maar heeft iets vergoeilijkends voor de betrekkelijke onwetendheid van zijn vader en moeder).
- ROZETTE (*met tranen in de oogen*). Dag jongen, dag mijn jongen.
- MOZES (*kust zijn moeder*). Dag, moeder. Hoe is het er wel mee? (*ze komen binnen, gevolgd door Jakob, die met verheerlijkt gezicht het koffertje van zijn zoon draagt en in een hoek van de kamer neerzet*).
- JAKOB (*neemt zijn zoon, die zich van overjas en hoed ontdoet op*). Daar is ie nou!